

La Cambra es renova

Arturo Virosque

Arturo Virosque, president de la Cambra de Comerç de València, anuncia que es retira. Home pròxim al PP, de formes anquilosades i estil personalista, la seua retirada, propiciada des de la patronal de València, permetrà una entrada d'aire fresc per a l'empresariat valencià.

Segurament no hauria pogut triar més bona jornada. El mateix dia i a la mateixa hora que el consell de ministres del govern espanyol discutia un esborrany per a retardar l'edat de jubilació fins a 67 anys, el president de la Cambra de Comerç de València, Arturo Virosque (Sedaví, Horta, 1930), anunciava que es retirava. A punt de fer vuitanta anys (de fet, els complirà aquest mes), Virosque posava punt final a una presidència que ha ocupat amb mà de ferro durant els darrers quinze anys. “Em retira l'edat”, va confessar, amb un cert neguit, en una conferència de premsa davant uns periodistes que al llarg d'aquest temps s'han acostumat als exabruptes d'aquest home, que sol dir les coses tal com les pensa. “Els espanyols haurem d'emigrar, haurem d'eixir en pastera”, va etzibar fa menys

d'un any davant l'estupor de l'auditori i la gent que l'ha envoltat fins ara.

L'edat, és cert, li ha anat en contra. Si s'haguera presentat com a candidat al pròxim procés d'elecció que comença a l'abril, el quasi-octogenari Virosque hauria postergat la seua retirada fins a, almenys, l'edat de 84 anys, cosa que l'hauria convertit en una mena de Manuel Fraga de l'economia valenciana. Amb tot i això, no ha estat per falta de ganes que Virosque no s'haja presentat a la reelecció. El president de la Cambra de Comerç de València es considera a si mateix una peça imprescindible de la institució, una mena de tòtem. “La Cambra sóc jo”, sembla haver estat la màxima d'un home criat des de l'edat de 14 anys –quan es va haver de fer càrrec de l'empresa de transport del seu pare– en la cultura del treball.

Si Virosque ha anunciat ara que es retira del primer pla ha estat, doncs, més per obligació que no per voluntat pròpia. Perquè, si bé ha rebut sempre el suport públic dels empresaris que tenen alguna cosa a dir a la cambra, molts també reconeixien –amb el micròfon tancat– que Virosque no és la persona adequada per a portar les regnes d'una institució que té per missió la “representació, promoció i defensa dels interessos generals del comerç, la indústria i la navegació”. Les eixides de to, el personalisme i una manera de fer inherent a l'edat l'han convertit en un element incòmode dins d'un empresariat valencià que sembla que va desempresint-se del seu atàvic immobilisme. En el pla estrictament econòmic, les empreses valencianes, grans, mitjanes i petites, necessiten projectar-se cap al futur. I una persona que pensa en pessetes no sembla pas el millor encarregat de fer-ho.

Operació amb bisturí. La renovació de la Cambra exigia, doncs, saber tocar en el moment oportú les notes adequades. I això ho ha sabut fer, amb força discreció i més paciència, José Vicente González. El president de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) ha deixat passar el temps necessari per a abordar i pilotar des de la distància una renovació que considerava imprescindible. En aquest temps, González ha assentat definitivament el seu poder, s'ha guanyat la confiança del bo i millor dels patrons valencians i ha assolit prou cohesió per a controlar, juntament amb el *lobby* Associació Valenciana d'Empresaris, el ple de la Cambra, que és el que, al remat, triarà el nou president.

D'aquesta manera s'evitaran episodis de sorpresa com el que el 1995 va portar Virosque al capdavant de la Cambra. En aquella ocasió, l'empresari de Sedaví va ser elegit en detriment de Salvador Fernández Calabuig, que era el candidat oficiós de la CEV. Les maniobres de la patronal no han passat desapercibudes a Virosque, que ha presenciat tot això amb disgust, fins al punt que va amenaçar de presentar-se a la reelecció. Ara bé, la constatació que hi havia un clam silenciós però ferm entre els empresaris que reclamen una renovació, afegida a un conflicte amb la plantilla de la Cambra el maig passat (“cobren més que els funcionaris de la Generalitat i treballen

de pur miracle”, va arribar a dir dels seus treballadors) van portar-lo a posar data de caducitat a la seua presidència.

Ara, llevat que hi haja un cataclisme, tot fa pensar que es produirà una transició tranquil·la a favor d’algun candidat de consens, més jove i menys immobiliària. La successió implicarà, segons una persona que coneix bé la Cambra de Comerç i que prefereix mantenir-se en l’anonimat, “una injecció d’aire fresc”. “La Cambra –explica– ha estat blocada aquests quinze anys. En aparença s’hi han fet moltes coses, molts cursos de formació, etc., però no es tracta de fer més i més, sense estratègia, sinó de fer allò que facilite el dia a dia de les empreses. I això no s’ha fet.”

Arturo Virosque és president de Grúas Virosque i ocupa càrrecs patronals des de fa seixanta anys. Com ell mateix va recordar el dia de l’anunci de la retirada, a vint anys ja exercia de representant de les agències de transport al sindicat vertical. Després formà part durant 25 anys de la junta directiva de la Confederació Espanyola d’Organitzacions Empresarials (CEOE), càrrec des del qual va fer el salt a la Cambra de Comerç, on fou, de primer, vice-president segon, i després, directament president, de manera que passà per damunt de l’hereu natural, que era el vice-president primer, Salvador Fernández Calabuig.

En tot aquest temps, Virosque ha estat un home molt pròxim al Partit Popular.

I ara?

El dia 14 d’abril propinent començarà la renovació de la Cambra de Comerç de València, procés del qual ha d’eixir el nom del substitut d’Arturo Virosque. Qui té més possibilitats d’accedir al càrrec és José Vicente Morata, actualment president de la Confederació Empresarial de la Petita i Mitjana Empresa Valenciana (CEPIMEV), organització aixoplugada sota el paraigua de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV). Morata, home de posat tranquil i fama de bon gestor –és president de la mútua Umevale–, compta amb el padrinatge del president de la CEV, José Vicente González, i de Juan Roig, president de Mercadona. Amb tot, no es pot descartar que a la cursa cap a la presidència de la institució sorgesquen nous noms. Vicente Boluda, empresari navilier i ex-president del Reial Madrid, ha acariciat més d’una vegada la possibilitat d’ocupar la presidència de la Cambra.

De fet, va assumir el càrrec només un mes abans que Eduardo Zaplana guanyara les seues primeres eleccions valencianes. De seguida, van fer pinya i des de la seua poltrona al carrer de Poeta Querol, refermava amb les seues arengues el discurs triomfalista dels populars. La bona relació s’estengué després cap al delfí de Zaplana. De fet, Francisco Camps no s’està d’amagar la seua admiració envers Arturo Virosque, que encarna a ulls del cap del Consell el perfil d’home treballador i sacrificat. I si bé hi ha hagut alguna picabaralla memorable amb algun conseller (les seues crítiques a conseller Justo Nieto són d’hemeroteca), Virosque sempre ha estat reverent amb la Generalitat Valenciana, que ha eximit

de tota responsabilitat en la crisi i que ha salvat del foguera en què es convertirien, darrerament, les seues arengues. Aquesta actitud, que molts han catalogat de servil, no ha fet res més sinó ampliar la distància entre la Cambra de Comerç i la CEV o el *lobby* AVE. Aquest darrer any, totes dues associacions han presentat sengles informes en què demanen canvis estructurals i adverteixen de les debilitats de l’economia valenciana, en uns documents que són, en realitat, una crida desesperada per la supervivència. Els empresaris, doncs, han mogut fitxa. La Cambra, en canvi, ha romàs muda. Deu ser el moment del canvi?

Violeta Tena

Breus

L’FMI recomana a l’estat espanyol que abaixi els sous

L’estat espanyol, Portugal i Grècia, que travessen serioses dificultats per l’evolució de les finances públiques i no poden recórrer a la devaluació de la moneda perquè formen part de la zona euro, hauran d’assumir sacrificis, com ara una abaixar els salaris, per recuperar competitivitat. El consell és de l’economista en cap del Fons Monetari Internacional, Olivier Blanchard, en una entrevista concedida al diari econòmic francès *Les Echos*.

D’una altra banda, Blanchard creu “indispensable” que els bancs centrals mantinguin les taxes d’interès a un

L’economista en cap del Fons Monetari Internacional, Olivier Blanchard.

nivell molt baix, com l’actual, i això “tant de temps com sigui necessari”. “Mentre no hi hagi una recuperació sòlida de la demanda privada, és absolutament vital, potser més enllà del 2010”, assenyalava.

Fusió CAM-Bancaixa: fred, fred

La hipotètica fusió entre la Caja de Ahorros del Mediterráneo i Bancaixa, que va agafar volada a principi d’hivern per l’impuls del Consell, sembla lluny, si atenem les declaracions dels màxims responsables de les dues entitats aquests darrers dies. Per a José Luis Olivas, la caixa que presideix, Bancaixa, “és molt solvent i molta forta”, de manera que “no estudiem una fusió amb cap entitat”. Des d’Alacant, el màxim responsable de la CAM, Modesto Crespo, es decanta per continuar treballant de forma “independent”, sense fer cas dels rumors que lliguen el seu futur a Bancaixa o a Caja Madrid.